

Benke László

Holdtölte a kertemben

Velem egy elképzelt alak van
nem tudom hányféle alakban.
Innen a ház végéből nézve
este a cseresznyefa lombja
fölmagasodott az égre
s a Holdat álomba ringatta.
Jobbról és balról az árnyak
vigyázva lábujjhegyre álltak,
ámulatot rajzoltak orcámra
s átadtak engem a csodának.
– Éjjel is napfényel játszik!
szólt, akin bogárka mászik
s fülemre cseresznyét pingált.
S aki a szépséget megállította
és bukfencező fintorral szóta,
a sok-sok levéllel, gyümölcsessel,
árnyakkal-fényekkel csöndes fáról
baráti hangon mondta: Töltsék?
Igyál velem ma este egy pohár
vörösbort, akár itt fönn vagy ottan.
S két kristálypohár csillant
a holdas cseresznyefa-lombban.

Sötétből fénybe

Magamtól megyek vissza,
megyek vissza magamtól.
Már elképzelttem akkor is,
hogy kidobtál a házadból.
Szabadon megyek vissza.
Ha nem mehetek ágyra,
megyek majd ágy nélkül,
hajnalban, hogy meg ne láss,
locsolom növényeimet,
gondozom virágaimat,
amíg te ágyban aluszol,
magamban kicsit jajgatok,
sírok néhány csepp harmatot,
hogy milyen is vagy,
milyen is vagyok!
Én vagyok vagy te vagyok?
A növények nem tehetnek
rólunk, a macskák sem,
hogy itt lakok vagy ott lakok,
kint vagyok vagy bent vagyok,
találok-e vigaszra ott,
hol sötétből fénybe illanok.